

ANITA SHREVE

De redding

Vertaald uit het Engels
door Erica Feberwee

ORLANDO
uitgevers

Peter Webster haast zich op zijn sokken de smalle trap af. ‘Wentelteefjes,’ zegt hij wanneer hij de hoek om komt.

Rowan staat met een bloes op haar wangen boven de koeckenpan die meer krassen heeft dan Teflon.

Webster vindt het gezicht van zijn dochter aanbiddelijk. Zelfs toen ze nog maar heel klein was had ze al die extra – hoeveel zal het zijn? – halve centimeter boven haar wenkbrauwen. Alsof iemand een combinatietang had gepakt en haar hoofd in de lengte iets had opgerekt. Daardoor staan haar blauwe ogen altijd wijd open en lijkt ze met een permanente zweem van verbazing door het leven te gaan. Webster vindt dat fantastisch. Rowan heeft donkerbruin, bijna zwart haar, met dezelfde kruin als hij, die ze camoufleert met een pony. Webster verstoppt de zijne, die nog opvallender is, onder een honkbalpet. De kruin is een probleem; een probleem dat nooit overgaat.

Webster loopt op de automatische piloot naar de koelkast om sinaasappelsap te pakken.

‘Dat heb ik al gedaan,’ zegt Rowan.

Wanneer hij zich omdraait, ziet Webster dat de tafel gedekt is, met behalve borden, bestek en servetten ook boter in de oude botervloot, in plaats van zoals anders op een schotelkje; het sap heeft Rowan al in de glazen geschonken. Ze draagt de lichtblauwe trui van J. Crew die hij haar met Kerstmis heeft gegeven.

Er loopt iets op zijn eind, en dat willen ze markeren. Het is een gedachte waar Webster al maanden mee rondloopt.

Ze moeten de verjaardag 's ochtends vieren. Webster heeft late dienst.

Rowan laat de wentelteefjes op de borden glijden.

'Je had je moeten aanmelden bij een koksopleiding,' zegt Webster terwijl hij gaat zitten en zijn stoel aanschuift.

Verkeerde tekst! Het ontgaat hem niet dat ze vluchtig haar mond vertrekt. Heel even maar, dan heeft ze haar gezicht weer in de plooi.

Rowan is door drie universiteiten afgewezen, waaronder Middlebury, haar eerste keus. In gedachten ziet Webster zijn dochter weer in de keuken voor de computer zitten, op 15 maart, wachtend tot het vijf uur is, want op die dag en dat moment zal een aantal opleidingen het vonnis 'aangenomen' of 'afgewezen' versturen. Webster was met de vaat bezig en probeerde zich onzichtbaar te maken terwijl hij een glas al voor de tweede keer afwaste. Hij was zich er, tot op de minuut nauwkeurig, van bewust toen het vijf uur werd. Maar de minuut verstreek. En er verstreken nog meer minuten. Al die tijd gaf Rowan geen kik. Er klonk geen kreet van vreugde, geen gejubel van blijdschap. Misschien waren de universiteiten wat later met hun beslissing, dacht Webster, maar terwijl hij het dacht wist hij al dat het zinloos was om te hopen op goddelijke interventie. Want zo werkte het niet. Zo werkte het nooit.

Op die vijftiende maart staaarde hij naar haar rug. Ze zat onbeweeglijk, neerkijkend op haar handen, terwijl ze de zilveren ring aan haar middelvinger ronddraaide. Webster wilde iets zeggen, hij wilde zijn hand op haar schouder leggen, maar hij deed het niet. Want daarmee zou hij haar in verlegenheid brengen en het allemaal nog veel erger maken. Hij moest Rowan in haar waardigheid laten. Na twintig minuten roerloos voor de computer te hebben gezeten, stond ze op en liep ze de

keuken uit. Naar haar kamer. En ze kwam niet meer beneden, ook niet voor het avondeten. Webster was in eerste instantie kwaad; hij was kwaad op de universiteiten. Maar daarna werd hij verdrietig, en tegen de ochtend had hij besloten dat hij voor de bemoedigende aanpak zou gaan. Hij sprak in lovende bewoordingen over de University of Vermont, waar ze al in de herfst kon beginnen en hoe dan ook terecht zou kunnen. Maar daar wilde ze niet heen. Ze had gehoopt op een kleinere universiteit. Wat Webster het ergst vond, was de vreugdekreet die nooit had geklonken, het gejubel van blijdschap dat hij was misgelopen.

Rowan had dat verdiend.

Webster had dat verdiend.

‘Verrukkelijk,’ zegt hij, kijkend naar zijn bord.

De dikke boterhammen, gedompeld in ei met melk, zijn perfect gebakken. Rowan giet een enorme hoeveelheid stroop op haar bord. Webster eet zijn wentelteefjes altijd zonder iets erop, met op het laatste soms een beetje jam. Hij kan zich niet herinneren dat hij eieren heeft gekocht, en hij weet vrij zeker dat de fles met stroop zo goed als leeg was, op een versuikerd laagje op de bodem na.

‘Ik heb dienst van vier tot twaalf, want ik val in voor Koenig,’ zegt hij. ‘Zijn dochter gaat trouwen. Vanavond is de generale repetitie voor het diner.’

Rowan knikt. Misschien heeft hij het haar al verteld. ‘Ik ben toch laat, want ik heb tot zes uur trainen,’ zegt ze.

Hoe moet het met haar eten vanavond? Die vraag stelt Webster zich al vijftien jaar. Wanneer hij opkijkt, ziet hij een afgedekt bord met een extra portie wentelteefjes op het fornuis staan.

Opgelost.

‘Tijd voor je cadeautje,’ zegt Rowan, waarmee zij als eerste verwijst naar het feit dat de vader vandaag zijn veertigste ver-

jaardag viert. De dochter – zeventien, een meter vijfenzeventig – staat op en loopt naar de eetkamer. Wanneer ze terugkomt, legt ze haar cadeautje naast zijn bord. Het is verpakt in goudkleurig papier met rode kerstbomen. Inmiddels is het bijna juni. ‘Ik kon geen ander papier vinden,’ zegt ze.

Webster neemt een slok koffie en leunt naar achteren, met het cadeau op schoot. Hij ziet dat Rowan royaal is geweest met het plakband. Met behulp van het Zwitserse zakmes dat hij honderd jaar geleden van Sheila heeft gekregen, maakt hij het pakje open. Er komt een zilveren kubus uit. Hij zet het ding op tafel, pakt het weer op en draait het in het rond. Wanneer hij het op een van de zijden legt, geeft het de tijd en de datum aan, ziet hij. Door het te kantelen krijgt hij op een andere zijde het weer voor de komende vier dagen: een zonnetje, een zonnetje met een wolk, regen en weer een zonnetje.

‘Hij is aangesloten op een weerkanaal,’ legt Rowan uit terwijl ze haar stoel dichterbij de van haar vader schuift. ‘Hoe dichterbij hem bij een raam houdt, hoe beter hij het doet. Aan deze kant zit een wekker. Ik heb hem geprobeerd. Niet verkeerd. Het geluid, bedoel ik.’

Webster vermoedt dat de zilveren kubus Rowan drie daglonen heeft gekost. Voor haar baantje bij de Giant Mart moet ze twee middagen per week, en op de zaterdag dat ze niet hoeft te spelen, vanuit Vermont de grens over naar New York. Webster legt zijn hand op haar rug en wrijft luchtig over haar slanke nek. ‘Die buitentemperatuur is ook handig,’ zegt hij. ‘En wat doet deze kant?’

Rowan neemt de zilveren kubus van hem over. ‘Je moet hem even heen en weer schudden. Kijk, zo. En als je hem dan weer neerzet, krijg je in dat zwarte vierkant je toekomstvoorspelling.’

Webster herinnert zich van heel vroeger de zwarte ballen met spreuken, die hij als kind zo wonderbaarlijk had gevon-

den en die in een of andere vloeistof dreven. Waarschijnlijk iets giftigs.

‘Wiens toekomst?’

‘De jouwe, neem ik aan. Het is jouw cadeautje.’

Rowan zet de kubus weer op zijn schoot. Samen wachten ze af wat er gebeurt. Abrupt draait Webster het ding op zijn andere kant, maar net te laat; Rowan heeft de voorspelling ook al gezien. *Bereid je voor op een verrassing.* Hij weigert erop in te gaan.

‘Waarom doe je dat nou?’ vraagt Rowan.

‘In mijn werk betekent een verrassing bijna altijd narigheid.’

‘Je bent veel te cynisch,’ zegt ze.

‘Ik ben niet cynisch. Ik ben gewoon voorzichtig.’

‘Je zou jezelf een plezier doen door soms wat minder voorzichtig te zijn.’ Ze kijkt op de klok. ‘Ik moet ervandoor.’

Ze staat op en drukt een kus op zijn wang. Hij volgt haar sierlijke bewegingen, zoals hij dat al minstens duizend keer heeft gedaan. Ze tilt haar haren op, draait ze om haar hand en laat ze over haar rechterschouder vallen. Het is een beweging die hij haar nog niet eerder heeft zien maken en die hem een gevoel bezorgt alsof hij een trap in zijn maag heeft gekregen.

‘Bedankt voor het ontbijt en voor het cadeau,’ zegt hij.

‘Graag gedaan.’

Webster wendt zich weer naar zijn wentelteefjes.

In plaats van gerammel aan de deurkruk en weerspanning geschuurd van de kromgetrokken deur dringt er vanuit de gang slechts stilte tot hem door. Hij werpt een blik over zijn schouder.

Zijn dochter staat uit het raam van de voordeur te staren.

‘Wat is er?’ vraagt hij.

‘Niks.’

‘Rowan?’

‘Niks!’

‘Sorry. Ik wist niet dat je kwaad werd.’

Webster ziet de omtrekken van wat een pakje sigaretten zou kunnen zijn in de zak van haar dunne jack. Hij vermoedt dat zijn dochter drinkt. Rookt ze ook? Is ze aan het experimenteren? Is dat normaal voor een meisje van haar leeftijd?

Webster kan zich de laatste keer niet heugen dat hij zich ontspannen heeft gevoeld in haar gezelschap. Eerder die ochtend had hij weer even een sprankje hoop gekoesterd. Rowan had aan zijn verjaardag gedacht, ze had ontbijt voor hem gemaakt, en ze had duidelijk moeite gedaan voor een cadeautje.

‘Rowan.’

‘Wat is er nou?’ Rowan grijpt haar rugzak van de haak.

‘Ik... ik wil gewoon dat je gelukkig bent.’

Rowan rolt zuchtend met haar ogen.

Webster probeert de feestelijke stemming van het verjaardagsontbijt wanhopig terug te halen. ‘Ik ben erg blij met mijn cadeautje.’

Hij is zich bewust van het ongeduld van zijn dochter. Ze popelt om de deur achter zich te kunnen dichttrekken.

Webster keert zich weer naar de tafel. Hij hoort de deur opengaan, waarna ze die met het noodzakelijke geweld achter zich in het slot gooit.

Dan loopt hij naar het raam. Terwijl hij zijn dochter in haar auto ziet stappen, is hij zich bewust van een pijn in zijn borst die hem een leeg gevoel bezorgt.

Rowan is bezig afstand van hem te nemen.

Al maanden.

ACHTTIEN JAAR EERDER

De melding kwam om tien over een 's nachts. '10-50. Eenzijdig ongeluk. Vrouw. Niet-reagerend. Deels uit de auto geslingerd.' Hij deed er precies tweeënhalve minuut over van huis naar de ambulancepost. Daar parkeerde hij zijn auto, een tweedehands politiewagen, naast het gebouw, en op het moment dat hij in de Bullet sprong, gaf Burrows plankgas, zette de zwaailichten en de sirene aan en schoot de linkerbaan op. Webster had zijn uniform over zijn pyjama heen aangetrokken. Zijn stethoscoop hing om zijn nek; om zijn middel droeg hij zijn riem met handschoenen, eerstehulpschaar, zaklantaarn, tourniquet, zuurstofsleutel en noodhamer; zijn radio stak in de holster. In gedachten nam hij het protocol door bij een 10-50. Inventariseer potentiële risico's op de plaats van het ongeluk, inclusief brand- en explosiegevaar. Controleer of er sprake is van geknapte elektriciteitskabels of een lekkende benzinetank. Trek beschermende kleding aan en draag een veiligheidsbril wanneer het slachtoffer uit het voertuig moet worden bevrijd. Controleer de luchtwegen. Pas indien nodig de kaak-duwmethode toe. Controleer ademhaling en bloedcirculatie. Stabiliseer de wervelkolom. Meet hartslag en bloeddruk. Onderzoek het slachtoffer op hechtwonden.

Webster was eenentwintig en nog een groentje in het vak.

'Waar is het?' vroeg hij.

'Bij het tuincentrum, waar de 83 een bocht maakt.'

Er waren sinds de melding vier minuten verstreken. Op zijn hoogst.

‘Het slachtoffer heeft zich met haar auto om een boom gekruld,’ zei Burrows.

Hij was een vlezige kerel met uiterst kort geknipt, blond haar, voor zover hij nog niet kaal was. Aan het overhemd van zijn uniform ontbraken twee knopen, wat hij probeerde te verbergen onder een vest met een rits. Op zijn rechterwang had hij een akelig litteken van een melanoom dat een jaar eerder was verwijderd. Hij zat er voortdurend aan met zijn vingers.

Omdat hij nog in zijn proeftijd zat, fungeerde Webster als lastdier. Als hogere in rang droeg Burrows alleen de medicijnkoffer en zijn eigen beschermende kleding. Webster diende zich te ontfemen over de zuurstof, de paraatkoffer, de halskraag en de schepbrancard.

‘Verdomde koud,’ zei Burrows.

‘Zeg dat wel! Hoezo, vroege dooi?’

In de verte regelde een agent met een Mag-Lite het niet-aanwezige verkeer. Burrows maakte snel en bekwaam een draai van honderdtachtig graden en bracht de ambulance tot stilstand op een vlak stuk berm, op een meter of tien van de Cadillac die over de berm was doorgeschoten en op zijn dak was terechtgekomen.

‘Hij heeft die boom alleen maar geschampt,’ zei Nye, een wezelachtige verschijning met de langste tenen van het westelijk halfmond. ‘Trouwens, wat moet zo’n grietje met een slagschip van een Cadillac?’

Geen grietje, ontdekten Burrows en Webster. Een vrouw van een jaar of vier-, vijftwintig. Zonder veiligheidsgordel. De Cadillac was minstens tien jaar oud, de wielkasten zaten onder de roest.

‘Ze is niet bij bewustzijn,’ zei Nyes jongere collega, McGill, terwijl hij een stap opzij deed om ruimte te maken. Burrows en Webster knielden aan weerskanten van het slachtoffer dat in-

derdaad gedeeltelijk uit de auto hing. Webster werd getroffen door de aanblik van een weelderige bos donker haar dat glansde in het licht van de lampen, maar hij dwong zichzelf om zich te concentreren op het abc-protocol: *Airway. Breathing. Circulation*. Luchtwegen, Ademhaling. Bloedcirculatie. Hij stabiliseerde de wervelkolom en controleerde de vitale functies, terwijl Burrows de luchtwegen voor zijn rekening nam.

Webster las de bloeddrukmeter af. '112 bij 71. Hartslag 66.' Zelfs in de koude ochtendlucht rook hij duidelijk een dranklucht. 'Ze heeft gedronken,' rapporteerde hij. 'Haar lippen zijn blauw.'

'Ademfrequentie?'

'Acht.'

'Ze zit goed in de shit.'

'En ze stinkt.'

Webster wist echter dat ze nergens zomaar van uit mochten gaan.

Een ster in de voorruit had geleid tot hechtwonden op het voorhoofd. Als gevolg van het kapotte zijraampje was ze bedekt met flonkerende glassplinters. Webster streek heel voorzichtig het glas van haar ogen en haar mond.

'Weten we al hoe ze heet?' vroeg Burrows.

Webster keek toe terwijl de Wezel de tas van het slachtoffer onder de auto vandaan trok en er een portefeuille uit haalde.

'Sheila Arsenault.'

'Sheila!' zei Burrows luid en duidelijk. 'Sheila, kun me je horen?'

Geen reactie.

Burrows begon over het sternum te wrijven, hard genoeg om een dode tot leven te wekken.

Het slachtoffer hief haar hoofd, in de richting van de pijn. 'Shit!' zei ze.

'Brave meid,' zei Nye.

‘Het slachtoffer reageert alleen op pijnprikkels,’ rapporteerde Burrows voor het ritformulier, terwijl hij de halskraag aanlegde.

‘Kunnen we haar met kleren en al op de schepbrancard krijgen?’ vroeg Webster.

‘Loop jij naar de andere kant van de auto.’ Burrows maakte het gezicht van het slachtoffer vrij van de resterende glassplinters en legde een non-rebreathermasker aan. Daarna knipte hij met zijn eerstehulpschaar de mouw van haar spijkerjasje open, zodat hij een infuus kon zetten.

Toen Webster zich aan de andere kant van de auto door zijn knieën liet zakken, zag hij dat er een scherp stuk metaal in de buik van het slachtoffer drukte. Haar lichtblauwe overhemdbloes zat onder het bloed. Was het stuk metaal afkomstig van het dashboard? Of was het een deel van de vloer dat omhoog was gekomen? Door een spleet in het metaal kon hij zien dat Burrows nog altijd met het slachtoffer bezig was.

‘Hechtwond in de buik,’ riep Webster naar zijn collega. ‘Oppervlakkig, zo te zien. Als Nye en McGill dat stuk metaal naar jou toe kunnen buigen, al is het maar een centimeter, dan moet je haar los kunnen krijgen. Ik leg een drukverband aan zodra de wond vrijkomt. Hou jij er ook een klaar, voor als je haar uit de auto hebt.’

‘Heeft ze bloed verloren?’

‘Ja, maar niet veel. Wacht even. Ik tel tot drie.’

Met zijn zaklantaarn tussen zijn tanden haalde Webster een drukverband tevoorschijn. Hij boog zich voorover, naar de metalen barrière, en drukte het verband zo goed mogelijk op zijn plaats. Als de manoeuvre mislukte, was de kans groot dat zijn hand werd opengesneden, besefte hij. Hij voelde een obstakel op de plek waar het metaal tegen de buik van het slachtoffer drukte. Het bleek een sleutelbos te zijn, met iets harigs eraan. Hij maakte de broekriem van het slachtoffer los, haalde

het uiteinde door een lus en gooide de sleutels, het konijnenpootje en de riem over zijn schouder in het gras. Terwijl hij het drukverband op zijn plaats hield, zag hij dat de knoop van de spijkerbroek ook een obstakel vormde om het slachtoffer onder het stuk metaal vandaan te krijgen. 'Ik knip haar broek open,' zei hij.

Nye, de agent, float.

Met geoefende bewegingen knipte Webster de pijpen open tot aan de taille. Toen schoof hij de broek voorzichtig naar haar knieën, hij trok het slachtoffer haar laarzen uit en ten slotte de spijkerbroek. Er kwam een witte slip tevoorschijn. Ze had slanke, bleke benen, zag hij. Nadat hij ook de kleren over zijn schouder had gegooid, legde hij een glimmende thermische deken over haar heen.

'Attentie,' zei hij toen. 'Een... twee... drie!'

De agenten slaagden erin het stuk metaal een halve centimeter om te buigen. Toen ze het slachtoffer aan haar schouders naar buiten trokken, verloor ze opnieuw wat bloed voordat Burrow het drukverband op zijn plaats wist te krijgen. Het bloedverlies was echter niet dramatisch, de wond vrij oppervlakkig, en de snee zag er schoon uit. Als de wond twee centimeter dieper was geweest, zou ze inwendige verwondingen hebben opgelopen. Om te voorkomen dat het slachtoffer daaraan bleef haken, boog Webster haar voeten zo veel mogelijk in een gestrekte positie.

De agenten trokken zich terug toen Webster zich, met het stapeltje kleren, bij Burrows voegde. Die had het slachtoffer inmiddels samen met McGill op de wervelplank gebonden en een deken over haar heen gelegd. Burrows begon opnieuw het borstbeen te bewerken. In plaats van een verwensing lokte dat deze keer slechts een zwak gekreun uit.

'Leg haar in de wagen!' zei Burrows, en Webster hoorde de ongerustheid in zijn stem.

Ze droegen haar op de wervelplank naar de ziekenwagen en schoven haar naar binnen. Burrows klom achterin bij het slachtoffer. 'Plankgas!' zei hij voordat Webster de deur dichtgooide.

Webster joeg de teller naar 110. Harder durfde hij niet op de 83. Soms kon hij tijdens een rit genieten van de zon die opkwam boven het hooiland, of van de weerspiegeling van de maan in een kreek langs de weg, maar die nacht was zijn aandacht naar achteren gericht en luisterde hij gespannen naar de pogingen van Burrows om het slachtoffer ergens op te laten reageren.

Bij Mercy Hospital aangekomen, ging Burrows met het slachtoffer mee naar binnen om verslag uit te brengen aan de SEH. Webster zag de brancard uit het zicht verdwijnen. Het glanzende, bruine haar van het slachtoffer hing over de metalen rand. Het liefst zou hij haar zijn gevolgd, maar het was zijn taak om de Bullet schoon te maken en de gebruikte onderdelen van de uitrusting weg te bergen. In de ambulance trof hij minstens tien bloederige proppen verbandgaas aan, dus blijkbaar had het slachtoffer toch meer bloed verloren dan hij in zijn eerdere rapportage had aangegeven. Webster was nog niet klaar toen Burrows alweer terugkwam met de brancard, maar ten slotte trok hij zijn handschoenen uit en kroop hij weer achter het stuur. Normaliter zou hij als groentje beide keren hebben gereden, maar om tijd te winnen had Burrows al achter het stuur gezeten toen Webster eerder die avond was gearriveerd.

'Een mooie meid was dat,' zei Burrows terwijl ze koers zetten naar de ambulancepost, die behalve Hartstone nog vijf gemeentes in zijn verzorgingsgebied had.

'Ze komt hier niet vandaan.'

'Het alcoholpromillage was 2,8.'

'Jezus.'

‘Schandalig.’

‘Shit,’ zei Webster.

‘Wat is er?’

‘Ze had een sleutelbos aan haar riem. En die heb ik in het gras gegooid.’

‘Dan ga je die maar in je eigen tijd zoeken.’

‘Er zat een konijnenpootje aan.’

Burrows begon te lachen. ‘Nou, dat heeft dan geholpen.’ Toen Webster de uitrusting had schoongespoeld, de voorraden in de Bullet had aangevuld en de binnenkant van de ziekenwagen had schoongespoten, stapte hij in zijn auto en reed terug naar de plaats van het ongeluk. Deze keer had hij wel oog voor de verlatenheid van de weg, voor de sikkelvormige maan, voor de boerderij net voorbij de plek waar de Caddy tot stilstand was gekomen. Een sleepwagen was bezig de auto de weg op te trekken. Nye doofde net een fakkel die hij achter de sleepauto op de weg had gezet. ‘Wat kom jij doen?’

Niet: hoe is het met het slachtoffer? Daar hoefde je bij de Wezel niet op te rekenen.

‘Ik heb haar sleutels in het gras gegooid,’ zei Webster.

‘Als je haar autosleutels bedoelt, dan kun je je de moeite van het zoeken besparen.’

‘Nee, het waren andere sleutels.’

‘Ze zouden haar moeten opsluiten. Ze had wel iemand dood kunnen rijden. Om te beginnen zichzelf.’

‘Dan zou een gevangenisstraf ook geen nut meer hebben.’ Webster begon het platgetrapte gras te inspecteren rond de plek waar de auto terecht was gekomen. Terwijl Nye en zijn collega van bureau Hartstone in hun blauw-witte auto stapten, meende Webster dat hij de Wezel vaag hoorde grinniken.

Webster had zijn zaklantaarn meegenomen. Daarmee gewapend begon hij op zijn knieën de bevroren grond af te zoeken. Misschien had het konijnenpootje inderdaad zijn werk

gedaan, dacht hij. Tenslotte had ze niemand doodgereden. Ook zichzelf niet. Ze had haar nek niet gebroken. Er was geen slagader gescheurd. En ook het trauma van een amputatie was haar bespaard gebleven.

In gedachten zag hij telkens weer dat glanzende bruine haar voor zich. Webster wilde het konijnenpootje vinden. Hij stelde zich voor dat hij het aan haar teruggaf. Sheila, heette ze. Voor zijn geestesoog was haar gezicht nog altijd bedekt met kleine flonkertjes.

Ergens klonk de roep van een uil, en in de verte hoorde Webster het gejank van een negenasser terwijl de chauffeur naar een lagere versnelling schakelde. Hij deed de zaklantaarn uit, bleef op zijn knieën zitten en wendde zijn gezicht af. Toen de wind van de langs razende wielen weer was gaan liggen, knipte hij opnieuw de lantaarn aan.

Het kostte hem vijftwintig minuten om de sleutels te vinden. Samen met het konijnenpootje en de opgerolde riem stopte hij ze in zijn jaszakken, toen stapte hij in zijn auto, huiverend en bibberend tot de kachel warmte begon af te geven. Shit, wat was het koud!

Twee uur later verscheen hij, gedoucht en aangekleed, aan de ontbijttafel. Zijn vader zat er al. Om zo veel mogelijk te kunnen sparen voor een stuk grond waarop hij zijn zinnen had gezet, woonde hij nog bij zijn ouders. Hij vertrouwde erop dat de eigenaar van de grond die wel aan hem zou willen verkopen wanneer de tijd daarvoor rijp was. Een paar maanden eerder had hij het leven van diens vrouw gered toen ze een acute hartstilstand kreeg. In zulke termen dacht hij anders nooit. Burrows en hij waren een team, en het was doorgaans Burrows die de defibrillator bediende en het infuus aanlegde. Maar Webster had als enige direct geweten waar de boerderij lag,

omdat hij er al minstens tien, misschien wel twintig keer langs was gereden, op weg naar de heuvel vanwaar je uitkeek op de Green Mountains. Dus hij had Burrows via de mobilofoon geïnstrueerd hoe hij moest rijden en was er zelf rechtstreeks naartoe gegaan in zijn tweedehands surveillancewagen. Bij aankomst op de boerderij reageerde de patiënt bijna nergens op, en ze transpireerde hevig. Toen ze het bewustzijn verloor, maakte hij de luchtwegen vrij en begon met reanimeren. Tegen de tijd dat Burrows arriveerde, was hij al meer dan twee minuten bezig. Binnen enkele ogenblikken hadden ze de patiënt geïntubeerd en in de Bullet aan de hartmonitor en aan een infuus gelegd. In een dergelijke situatie kon een minuut het verschil tussen leven en dood betekenen.

Websters vader, Ernest, had een doe-het-zelfzaak in de stad en stond elke morgen om zes uur op. Hij was een man van vaste gewoonten; zijn ontbijt bestond uit Raisin Bran met bananen, zijn lunch uit vier koeken, en ook zijn avondritueel sloeg hij zelden over: bij thuiskomst gunden hij en Norah, Websters moeder, zichzelf een moment van rust en dronk hij twee Rolling Rocks; daarna werd er gegeten, en na het eten was er een halfuurtje tijd voor de krant. Na de krant nam Websters vader aanbiedingen en catalogi van leveranciers door, dan werd er televisie gekeken – nooit meer dan één programma – en om negen uur ging het echtpaar naar bed. Webster kon zich niet herinneren dat hij zijn vader ooit met een boek had gezien, maar als het over gereedschap ging en wat je ermee kon doen, hoefde je hem niets te vertellen. Op de place-mats bij Dunlap's Diner stond een advertentie voor Webster's Hardware, bestaande uit een foto van Websters grootvader en een banier met de tekst: 'Wij dienen u graag van advies'.

Websters moeder was onderwijzeres op de lagere school in Hartstone, waar ze de vijfde klas onder haar hoede had. Nu ze de tweeënzestig naderde, begon ze erover te denken met pen-

sioen te gaan. Webster was pas laat in hun huwelijk geboren, want hoewel zijn ouders graag kinderen wilden, was zijn moeder pas op haar negenendertigste zwanger geworden. Ooit blond, maar inmiddels grijs, met een kruin op haar voorhoofd die ze aan haar zoon had doorgegeven, en grote, groen-bruine ogen. Elke avond kwam er een stapel nakijkwerk uit haar ak-tetas. Ze was de vrede-stichter in het gezin, maar wanneer de situatie erom vroeg, kon ze ook streng zijn. Webster vroeg zich weleens af hoe ze met de lastige leerlingen in haar klas om-ging.

‘Zal ik eieren voor je bakken?’ vroeg ze, druk bezig aan het aanrecht.

‘Nee, ik neem alleen wat geroosterd brood,’ antwoordde Webster. ‘Ik moet nog even terug naar de Hulp-post.’

Dat was niet waar. Hij wilde naar het ziekenhuis.

‘Daar kom je toch net vandaan?’ vroeg zijn moeder. ‘Ik heb je horen thuiskomen.’

‘Een kwestie van nazorg,’ zei Webster. ‘Ik blijf niet lang weg.’

‘Dat mag ik hopen,’ zei ze. ‘Je hebt je slaap hard nodig.’

Webster werkte parttime, maar hij hoopte op een volledige baan waarin hij zijn diensten vanuit de ambulancepost draaide. Voorlopig werd hij nog van huis opgeroepen. Zijn ouders waren ondertussen vertrouwd met het alarmsignaal. Ze waren het gewend dat hun zoon zonder een woord te zeggen van tafel opsprong en met drie treden tegelijk de trap op stormde, en ze keken er niet meer van op als ze in het holst van de nacht een autoportier hoorden dichtslaan.

In de aanloop naar zijn eindexamenjaar, toen zijn vader in de doe-het-zelfzaak zijn eigen minirecessie te verduren kreeg, was Webster op zoek gegaan naar scholen die zo dichtbij waren dat hij op en neer kon reizen. Erop rekenend dat er na college genoeg geld zou zijn om door te stromen naar de uni-

versiteit van Vermont in Burlington. Maar toen hij eenmaal zijn diploma handel en commercie op zak had – waar je net zoveel mee kon als met een oude kerstkaart, was hem gebleken – rekenden zijn ouders erop dat hij de winkel zou overnemen.

Het vooruitzicht vervulde hem met afgrijzen. Anders dan veel van zijn vrienden was hij niet het avontuurlijke type, maar hij wilde toch iets opwindenders met zijn leven doen dan zes dagen in de week achter een kassa staan. Hij herinnerde zich de avond waarop hij dat aan zijn ouders had verteld. Ze zaten gedrieën om de keukentafel, zijn vader knikte met een stoïcijns gezicht, zijn moeder was met stomheid geslagen. Dan had hij zeker iets anders, iets beters in gedachten, veronderstelden ze. Dat was niet zo, maar hij had wel een advertentie gezien die zijn nieuwsgierigheid had gewekt.

‘Ik wil ambulanceverpleegkundige worden.’

‘Ambulanceverpleegkundige?’ herhaalde zijn vader ongelovig. ‘Dat meen je niet!’

‘Hoe lang wil je dat al?’ De stem van zijn moeder klonk hoger dan anders.

‘O, ik denk een jaar of zo,’ loog Webster.

‘Het betaalt niet echt goed,’ zei zijn altijd praktische vader.

‘Dat valt uiteindelijk, na het eerste begin, wel mee.’

‘Je zult verschrikkelijke dingen te zien krijgen, Peter.’ De ogen van zijn moeder leken in de verte te kijken.

‘Waar ga je je opleiding doen?’ vroeg zijn vader.

‘Dat ben ik nog aan het uitzoeken,’ antwoordde Webster, en daarmee leek zijn toekomst beklonken.

Hij volgde de opleiding Verpleegkundige Spoedeisende Hulp in het Rutland Hospital, deed een aantal stages en legde de vereiste examens af. Met zijn kennis groeide ook zijn belangstelling voor de spoedeisende geneeskunde, en hij kwam tot de conclusie dat hij blijkbaar stomtoevallig de juiste keus had gemaakt. Op zijn eenentwintigste haalde hij zijn diploma.

Bij wijze van afstudeercadeau gaven zijn ouders hem een geldbedrag dat hij gebruikte voor de aanschaf van een tweedehands surveillancewagen, niet meer herkenbaar als politieauto maar nog net zo snel als op de dag waarop hij van de band was gerold. Voor een ambulanceverpleegkundige was snelheid ten slotte van het grootste belang, ook al moest hij daar 's winters, wanneer hij gedwongen was winterbanden onder zijn auto te zetten, wel wat op inleveren.

Webster keek naar het houtwerk rond het raam boven de gootsteen en bedacht dat er waarschijnlijk in het hele huis geen rechte hoek te vinden was. Hij betwijfelde of de boerderij ooit welvarend was geweest. Toen zijn ouders het huis kochten – Webster was toen zeven – lag er linoleum op de keukenvloer, de muren waren betengeld en bekleed met geitenhaar, en de eethoek zag wit van de pleisterkalk. Via een trap bereikte je de verdieping waar zich de zitkamer bevond, met een dichtgemetselde open haard, een ommuurde veranda die als naaikamer dienstdeed, en een redelijk grote slaapkamer. Op de zolder waren twee kleine kamertjes waar Websters neefjes en nichtjes en ooms en tantes sliepen wanneer ze langskwamen.

Tot zijn twaalfde sliep Webster op een hoogslaper die zijn vader in het naaikamertje had getimmerd. Toen hij dertien werd, en te lang voor het bed, sloeg zijn vader de muur weg tussen de twee kamers op zolder en maakte er één grote van, met een schuin plafond en een raam aan weerskanten. Het raam aan de achterkant keek uit op de groentetuin van Websters moeder, op een grote hortensiastruik en op een hoge mimosa die elk jaar in augustus een overvloed aan pluizige, zalmkleurige bolletjes produceerde. Onder die boom stonden twee houten Adirondackstoelen. Daar zaten Websters ouders in de zomer vaak, en probeerden dan de uitgestrekte lap grond te negeren die ze hadden verkocht om de financiële positie van de doe-het-zelfzaak te verbeteren.

Webster zei zijn ouders gedag en stapte in de auto; de zon kwam net op, damp sloeg van de achterkant van de auto's voor hem.

Het was ondenkbaar dat ze haar al naar huis hadden gestuurd, redeneerde hij, daarvoor was het alcoholpromillage in haar bloed veel te hoog geweest: drieënhalf keer de wettelijk toegestane limiet. Webster wilde haar gezicht zien, hij wilde haar stem horen. Het was één keer eerder voorgekomen dat hij een slachtoffer achteraf had opgezocht. Toen ging het om een kind van tien dat bijna was verdronken in een marmergroeve. Hij had het joch gezond en wel willen zien. Hij had behoefte gehad aan het gevoel dat hij iets goeds had gedaan. Hij had van de ouders willen horen hoe dankbaar ze hem waren. Zijn eerste drie maanden op de ambulance waren gevolgd door een periode waarin hij twee weken lang bij zulke afschuwelijke incidenten was geroepen, dat hij de neiging had gehad ermee te stoppen, al voordat hij goed en wel was begonnen. Twee kinderen die omkwamen bij een brand in een trailer. Een slachtoffer met een hartaanval dat ze misschien hadden kunnen redden als de melding eerder was binnengekomen. Een ongeval met drie auto's op de spekgladde 83, waarbij een heel gezin uit het Frans sprekende deel van Canada het leven had gelaten, de moeder ter plekke, de vader in de ambulance, het dochttertje, een baby van amper enkele maanden, in het ziekenhuis.

Webster zette zijn auto op het parkeerterrein en liep de SEH binnen. Het personeel wist wie hij was, maar kende hem niet. Hij hield een verpleegkundige aan die hem bekend voorkwam.

‘Ik heb vannacht een verkeersslachtoffer binnengebracht,’ zei hij. ‘Een vrouwelijke bestuurder. Onder invloed van alcohol. Met een buikwond.’

‘Ze krijgt vloeistof toegediend, en ze ligt aan de Foley-katheter. Het infuus gaat er over een halfuur uit.’

Webster keek op zijn horloge. ‘Over een halfuur al? Dan bestaat er kans op een delier.’

‘Orders van dokter Towle. Naar mij wordt niet geluisterd. Trouwens, er zijn op het lichaam sporen van oude kneuzingen aangetroffen.’

‘Ik heb op de plek van het ongeluk iets gevonden dat van het slachtoffer is,’ zei Webster.

‘Geef maar aan mij, dan zorg ik dat ze het krijgt,’ bood de verpleegster aan.

Onder andere omstandigheden zou Webster het daarbij hebben gelaten. ‘Als dat mag, wil ik het graag zelf aan haar geven. Gewoon om te zien hoe ze het maakt.’

De verpleegster nam hem onderzoekend op. ‘Je gaat je gang maar,’ zei ze. ‘Kamer 8.’

Webster trok het gordijn opzij. Haar gezicht zag bleek, de donkere schaduwen onder haar ogen waren nog donkerder geworden. Ze had een mond als een Française, vond hij, wat paste bij haar naam. Haar haar was nog net zo glanzend als hij het zich herinnerde. Hij liep dichterbij het bed. De alcohol onderdrukte de reacties van het lichaam. Wanneer het infuus werd afgekoppeld, zou ze last krijgen van hoofdpijn en trillingen.

Onder de dunne deken kon hij het langgerekte verband op haar buik onderscheiden. Hij registreerde de omtrekken van haar slanke lichaam, haar tepels onder de stof. De boord van haar patiëntenhemd was los, zodat Webster kon zien dat ze een kanjer van een blauwe plek had, waar Burrows haar borstbeen had bewerkt. Maar als je zoiets niet krachtig aanpakte, had het geen effect. Hij dacht aan haar lange benen, aan de witte slip.

Toen zei hij haar naam.

Een van haar oogleden trilde.

Vluchtig legde hij een hand op haar arm. ‘Sheila?’ zei hij nogmaals, deze keer iets luider.

Ze deed haar ogen open, en hij zag dat ze probeerde te focussen. Maar ze zei niets.

‘Ik ben Peter Webster,’ zei hij. ‘Van de ambulancepost in Hartstone. Ik ben vannacht bij je geroepen.’ Hij zweeg. Zo had hij het niet willen zeggen. ‘Het was op het nippertje. Je was bijna dood geweest.’

‘Helemaal niet,’ zei ze, op slag in de verdediging. De blik in haar ogen werd scherper. Blijkbaar bedroog de schijn en was ze er niet zo slecht aan toe als ze eruitzag.

Hij overwoog zich op zijn hielen om te draaien en weg te lopen. Later zou hij zich nog vaak afvragen waarom hij dat niet had gedaan.

Webster wachtte welbewust een week voordat hij er werk van maakte om achter Sheila's verblijfplaats te komen. Hij veronderstelde dat ze haar portefeuille van de politie had teruggekre- gen, maar er bestond een goede kans dat haar adres op het bureau bekend was. En misschien ook wel in het ziekenhuis. Alleen waren ze daar altijd buitengewoon terughoudend met het verstrekken van dat soort informatie. Dus hij had geen andere keus dan het politiebureau bellen, vurig hopen- dat hij McGill aan de lijn kreeg.

Hij was echter niet verrast toen hij de stem van Nye herkende. De Wezel was nu eenmaal overal, met het linkeroog half dichtgeknepen, de lippen permanent honend gekruld; dat hield niet noodzakelijk verband met zijn stemming maar kwam door zijn vooruitstekende rechterhoektand. Webster vroeg zich af of Nyes gezicht zich had ontwikkeld als een voortvloei- sel uit zijn karakter, of dat het andersom was gegaan; dat zijn karakter zich, door de honende grijns die Nye elke ochtend bij het scheren in de spiegel zag, had aangepast aan zijn gezicht. Het was mogelijk dat Nye niet wist dat Webster al in het zie- kenhuis was geweest. Dus Webster besloot het erop te wagen.

‘Gaat het om dat konijnenpootje?’ vroeg Nye.

‘Ja.’

‘Wat wil je daar dan mee?’

‘Misschien heeft ze die sleutels nodig.’

‘De auto was total loss, haar rijbewijs voor zes maanden in-

getrokken. Trouwens, het stond geregistreerd in Massachusetts.’

‘Heb je ook een plaatselijk adres?’ vroeg Webster, en hij wachtte gespannen af.

‘Je weet dat ik dat soort informatie niet kan geven.’

‘Jezus, Nye. Zonder mij was ze misschien wel dood geweest!’

‘Daar zijn we hier volstrekt niet van onder de indruk.’

De klootzak! Hij wilde dat Webster erom smeekte.

‘Je zit nog in je proeftijd, dus blijkbaar ben je niet getrouwd met de te volgen procedure,’ voegde de politieman eraan toe.

Webster gokte erop dat hij met bluff meer zou bereiken dan wanneer hij op zijn knieën ging. ‘Ach man, lul niet!’

Nye liet hem zo lang wachten dat Webster al begon te denken dat de Wezel had opgehangen. Toen hoorde hij het getik van een potlood op een bureau.

Nye gaf hem het adres. ‘En denk erom dat je geen rare dingen doet, melkmuil!’

Webster wist waar hij moest zijn. De lichtblauw geschilderde Cape Cod stond net binnen de noordelijke stadsgrens, de veranda bevond zich op amper vijf meter van de 83 en was dichtgemaakt met horizontale glazen lamellen. Webster reed een soort oprit op, met links en rechts een verwaarloosde tuin. Voordat hij het portier van de oude surveillancewagen opendeed, repeteerde hij wat hij zou zeggen: hij kwam controleren, bij wijze van nazorg, om te zien hoe het met haar was. Nee, daar zou ze dwars doorheen kijken, ze zou hem misschien zelfs uitlachen. Hij dacht aan haar defensieve houding in het ziekenhuis. Maar zijn nieuwsgierigheid won het van zijn gezonde verstand, en hij had zich al een week ingehouden. Toen hij aanklopte, was het Sheila die opendeed.

‘Wie ben je?’ vroeg ze, met beide handen aan de deur, klaar om die onmiddellijk weer dicht te gooien.

Ze droeg een geruite bloes, met de mouwen tot de ellebogen opgerold, en een spijkerbroek. Haar haar was langer dan hij had gedacht en het krulde aan de uiteinden, maar het was nog net zo glanzend als in zijn herinnering. Het kostte hem moeite zijn blik los te maken van haar mond. Wist ze echt niet meer dat hij in het ziekenhuis bij haar was geweest?

‘Ik ben Peter Webster. Ik was erbij, op de plek van het ongeluk.’

‘Ben je van de politie?’

‘Nee, ik ben ambulanceverpleegkundige.’

‘Oké.’

‘Ik wilde gewoon zeker weten dat alles in orde is. Een kwestie van nazorg.’

Ze trapte er niet in. Op kousenvoeten schatte Webster haar op een meter vijfenzeventig, misschien zelfs langer.

‘Waarom zou ik je geloven? En trouwens, waarom zou het jou ook maar ene moeder kunnen schelen hoe het met me gaat?’

Ze was niet zo stoer als ze zich voordeed. Hij zag een zweem van wantrouwen in haar ogen. Webster haalde zijn identiteitsbewijs tevoorschijn. Ze bekeek het en deed toen een stap opzij. ‘Kom binnen,’ zei ze. ‘Ik krijg het hier ijskoud.’

De eetbar lag bezaaid met rommel: een doos Cheerios, colablikjes, lege sigarettenpakjes, een enorme hoeveelheid Oreo-wikkels, en een verpakking van een Stouffer’s-diepvriesmaaltijd. Uit de vuilnisbak puilden papieren zakdoeken en ander afval. De rechthoekige tafel was bekleed met een smoezelig stuk groen-met-wit zeil, langs de randen vastgezet met kopspijkers. Op het zeil lag een klodder paarse jam te midden van koffiekringen, kruimels van geroosterd brood en een veeg van iets wat eruitzag als boter. Op het aanrecht lagen opgerolde snoeren die duiden op illegale bedrading.

‘Dat is niet allemaal van mij. Die chaos, bedoel ik. De Oreos zijn van hun!’ Ze wees naar het plafond.

‘Hoe lang zit je hier al?’ Webster liet zijn blik rondgaan.

‘Een paar dagen.’

Het was snikheet in de kamer, dus hij ritste zijn jack los.

‘Huur je dit?’

‘Nog niet. Pas wanneer ik werk heb.’

‘Hoe ben je hier terechtgekomen?’

‘Via een van de verpleegsters.’

Webster knikte.

‘Zo, je hebt me gezien,’ zei ze. ‘Alles is prima met me. Dus je kunt weer gaan.’

Webster verroerde zich niet.

‘De twee oudjes wonen boven,’ zei ze. ‘Ze komen zelden beneden, alleen om te koken. En hem zie ik helemaal nooit.’ Ze sloeg haar armen over elkaar. ‘Hij is ziek, ik weet niet precies wat hem mankeert. ’s Nachts kan ik hem horen hoesten. Volgens mij wordt er van me verwacht dat ik hun afwas doe, maar dat heeft niemand tegen me gezegd. Zij is een tante van de verpleegster. Trouwens, waarom vertel ik je dat allemaal? Wat gaat jou dat aan?’

Hij gaf geen antwoord, en zij liet zich door de vraag niet weerhouden.

‘De verpleegster is hier één keer geweest, en toen heeft ze het ouwe mens meegenomen om boodschappen te doen. Het is een muizig schepsel, dat oudje, ze doet haar mond nauwelijks open. Volgens mij is ze bang voor me, ook al zou ik niet weten waarom.’ Ze glimlachte alsof ze precies wist waarom. ‘Ik heb de “voorkamer”,’ voegde ze eraan toe, met haar vingers aanhalingstekens vormend, ‘en ik mag de keuken en de badkamer gebruiken. Dus ik kijk televisie in de woonkamer. En ik steel hun drank.’

Ze stak haar kin naar voren, alsof ze Webster uitdaagde haar een uitbrander te geven.

‘Je drinkt te veel,’ zei hij. ‘Die nacht dat je je auto in de prak reed, had je ook te veel gedronken.’

‘Wat gaat jou dat aan?’

‘Er hadden meer slachtoffers kunnen vallen, dus reken maar dat het me aangaat.’

‘En wat krijgen we nu?’ vroeg ze. ‘De medische keuring?’

Ze liep de keuken uit naar de veranda met de glazen lamellen. Doordat het buiten ijskoud was en binnen snikheet, was het glas beslagen, op een kleine ellips na in het midden van elk paneel.

‘Ze stoken het hele huis bloedheet, en ik kan het hier niet anders regelen.’ Ramen zonder gordijnen ervoor. Een bed tegen de houten betimmering van wat oorspronkelijk de buitenmuur was geweest. Het bed was keurig opgemaakt. Aan een verrijdbaar rek hingen wat kleren. Achter het rek was een koffer weggestopt. In de hoek stond een ronde houten tafel met twee stoelen.

Sheila ging op het bed zitten.

Webster trok een stoel naar achteren. ‘Ik wilde controleren of er misschien sprake is van blijvend letsel of andere problemen als gevolg van het ongeluk.’

‘Ben je maatschappelijk werker?’ vroeg ze.

‘Nee.’

‘Oké. Ik zit zonder rijbewijs. In dit ellendige krot. De verpleegster heeft me honderd dollar gegeven. Ik moet zien dat ik werk vind. Maar voor de rest gaat alles best.’

Ze reikte naar een leren jack op het voeteneind van het bed en haalde een pakje sigaretten uit een van de zakken. ‘Ik zit hier omdat er iemand bij die oudjes moet zijn, voor als er iets gebeurt.’ Ze nam een trek van haar sigaret. ‘Waar woon jij eigenlijk?’ vroeg ze.

‘In Hartstone.’ Hij zei niet dat hij nog bij zijn ouders zat.

Ze gebaarde met haar sigaret naar haar jack. ‘De politie heeft me mijn portefeuille teruggegeven, maar wat denk je? Rijbewijs weg, geld weg.’

‘Hoeveel zat erin?’

‘Honderdtwintig dollar.’

Wezel, die klootzak.

‘Heb je het teruggevraagd?’

Ze staaarde naar het beslagen glas. ‘Volgens hen heeft het er nooit in gezeten. Ach, ik had niet anders verwacht.’

‘Wat deed je eigenlijk in Vermont, in de nacht van het ongeluk? Volgens de politie stond je rijbewijs geregistreerd in Massachusetts.’

‘Werk je het lijstje in het handboek af? Is dit vraag achtendertig?’

‘Nee.’

‘Ik woon in Chelsea. Of daar woonde ik. Vlak bij Boston. En ik had een vriend die zoveel dronk dat hij in bed piste. Dus heb ik hem eruit gezet, en gezegd dat hij kon doodvallen. Maar hij kwam terug. Bleef aan me plakken als een stuk snot dat je niet van je vinger af kunt krijgen.’ Ze wierp een snelle blik op Webster, om te zien hoe hij reageerde op dat stuk snot. ‘Uiteindelijk kon ik er niet meer tegen. Dus heb ik een tas gepakt, ik ben in de auto gestapt en ik ben gaan rijden. En niet meer gestopt tot ik de boel in de prak reed.’

‘Je had ook de politie kunnen bellen, om te zorgen dat hij werd opgepakt,’ zei Webster.

‘Hij werkt bij de politie,’ zei ze zonder enige emotie.

‘En een straatverbod?’

‘Daar geloof je toch zeker zelf niet in?’

Websters blik viel op een halflege fles Bacardi onder het bed. In het glas dat ernaast stond, zat nog een bodempje drank.

‘Soms loop ik naar de doe-het-zelfzaak, hier vlakbij, voor een paar bagels en koffie en sigaretten.’

De doe-het-zelfzaak. De winkel van zijn vader.

Anders dan de meeste lange vrouwen die hij kende, liep ze

niet krom, met hoge schouders. Ze droeg haar haar los achter haar oren. Haar strakke, skinny jeans kwam duidelijk niet van L.L. Bean. Wanneer de blauwe plekken eenmaal waren verdwenen, zou ze een knap gezicht hebben, vermoedde hij.

‘Ik rij met je naar de Giant Mart, net over de staatsgrens, dan kun je wat eten kopen,’ zei hij. ‘En daarna breng ik je terug.’

‘Volgens mij is dat illegaal. Ik word niet geacht de staat te verlaten.’

‘Ik ben bij je, dus je hoeft je geen zorgen te maken.’

‘En toch doe ik het niet.’

‘Je moet wat te eten in huis hebben,’ bracht hij ertegen in. ‘En je moet een krant kopen, voor de advertenties. Wat voor werk deed je in Chelsea?’

‘Ik was serveerster.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Vierentwintig.’

‘Echt waar?’

Ze knikte.

‘Je hebt een leuk accent,’ zei hij.

‘Je bedoelt, zoals in *ahss-n-all*?’ vroeg ze, haar naam uitsprekend met een overdreven zwaar aangezet accent uit Boston.

Hij stond op. ‘Het wordt honger lijden als je niet met me meegaat.’

‘Ik red me wel.’

‘Doe je jack aan.’

Eenmaal in de auto staarde Sheila uit het raampje, alsof ze een getrouwd stel waren dat elkaar niets meer te zeggen had. Ze reikte in haar zak, haalde het pakje sigaretten tevoorschijn, maar na een blik op Webster stopte ze het weer weg.

‘Van mij mag je roken,’ zei hij.

‘Nee, ik wil niet dat je kostbare auto naar mijn sigaretten

gaat stinken. Trouwens, hoe kom je eraan? Het is een politie-auto, toch?’

‘Dat was het. Hij is gedemobiliseerd.’

‘Wat betekent dat?’

‘Gestript. Elke vier jaar koopt de politie nieuwe surveillance-wagens, dan wordt de markering en de uitrusting van de oude wagens verwijderd, en ze worden verkocht. Ik moest een snelle auto hebben. Voor mijn werk. Er zit een geweldige motor in.’

‘Nou, laat maar eens zien dan,’ zei ze. ‘Trap hem op zijn staart.’

Hij handhaafde zijn snelheid.

Ze draaide haar haar in een knot en liet het weer los, zodat het over haar schouder viel. Na bijna twee kilometer waren ze bij de supermarkt aan de andere kant van de grens.

‘Zijn we nu in New York?’ vroeg ze.

Webster knikte.

‘Ik vond het in Vermont leuker.’

‘Waarom?’

‘Daar voelde het veiliger.’

Het was onzinnig om veiligheid toe te schrijven aan een onzichtbare lijn, maar Webster had ook altijd gevonden dat er verschil was tussen Vermont en New York. Zodra je over de grens met New York kwam, werden de wegen slechter, de huizen waren minder aantrekkelijk en zagen er minder goed onderhouden uit, en dorpen maakten plaats voor een netwerk van rechte straten, met aan weerskanten winkels. Er waren wel wat oude stadjes, direct over de grens, maar die waren oud op een onaantrekkelijke manier, met huizen opgetrokken uit rode baksteen. In New York had Webster het gevoel dat hij een stap dichterbij een leven dat hij niet wilde leiden.

Maar er was wel een supermarkt, en er waren twee tankstations en een apotheek. Hij reed het terrein van de Giant Mart op.

‘En nu? Wat is de bedoeling?’ vroeg ze. ‘Jij kiest de spullen uit en betaalt ze? Ik krijg een soort toelage van je?’

‘Laten we nou maar naar binnen gaan. Ik moet zelf ook boodschappen doen.’

Ze zetten koers naar de deur, maar ze weigerde naast hem te gaan lopen, alsof ze niets met de ongemakkelijke situatie te maken wilde hebben.

Webster pakte een wagentje. ‘Neem nou maar gewoon wat je wilt en gooi het erin. Dan zoeken we het later wel uit.’

Hij kocht meer dan hij nodig had, om te zorgen dat de meeste spullen voor hem waren wanneer ze bij de kassa kwamen. Zijn ouders zouden verrast opkijken. Hij deed zelden boodschappen.

Terwijl hij in de gaten probeerde te houden in welk pad zij liep, legde hij sinaasappels, sla, wit brood, lasagnebladen en koffie in het wagentje. Bij de koelafdeling pakte hij ook nog twee pond hamburgervlees en zwaardvis, verpakt in plastic. De Giant Mart verkocht geen drank, dus hij hoefde zich geen zorgen te maken dat ze dat zou kopen. Hij deed een pak wasmiddel in zijn karretje en servetten, zonder ook maar enig idee te hebben of ze dat thuis nodig hadden. Verder een witte biscuittaart en een halve liter vanille-ijs. Uiteindelijk vond hij haar op de afdeling conserven, bij de soep. Ze had al een pak crackers, een pot pindakaas en een zak Engelse muffins in haar armen, die ze bij hem in het winkelwagentje legde.

‘Heb je geen melk nodig, of sap?’ vroeg hij. ‘En misschien een biefstuk of wat hamburgers? Tomaten?’

‘Je bent mijn vader niet.’

‘Sterker nog, jij bent ouder dan ik.’ Hij liet het wagentje staan om een kip te gaan halen. ‘Weet je hoe je die moet klaarmaken?’

‘Wat denk je zelf?’

‘Ik heb geen idee.’

‘Ja hoor, zo’n kip, dat lukt me wel.’

Hij legde de kip in het wagentje, liep het volgende pad in en kwam terug met aardappels, een plastic zak met snijbonen en een pak sinaasappelsap.

‘Oké, genoeg,’ zei ze.

‘Wil je niks zoets? Koekjes of zoiets?’

‘Die oudjes hebben genoeg Oreó’s in de kast om ons allemaal suikerziekte te bezorgen. Bovendien hou ik niet van zoe-tigheid.’

Sheila ging niet mee naar de kassa. In plaats daarvan stond ze op hem te wachten bij de automatisch opengaande deuren toen hij met het wagentje naar buiten kwam.

‘Bedankt,’ zei ze, maar ze bedierf het onmiddellijk weer. ‘Moet ik nu met je naar bed?’

Webster hield het wagentje stil. ‘Je hebt een behoorlijk verknipte kijk op je medemens.’

‘Jij niet dan? Word jij blij van mensen?’ vroeg ze.

‘Ik zie ze doorgaans in noodsituaties. Daarbuiten zijn de meeste mensen die ik tegenkom, heel gelukkig.’

‘Dan bof je.’

Ze reden zwijgend terug naar de lichtblauwe Cape Cod. Webster draaide het tuinpad op, stapte uit en gaf Sheila haar zak met boodschappen.

‘Wil je nog binnenkomen?’ vroeg ze. Bijna verlegen, maar niet helemaal.

‘Nee,’ antwoordde hij.

Maar dat wilde hij wel.

Hij gaf haar een briefje van tien dollar. ‘Ik heb geen sigaretten voor je gekocht. Dat kun je ook lopend doen, dacht ik.’

Ze griste het briefje uit zijn hand en liep naar de voordeur. Hij genoot van de manier waarop ze liep: op haar gemak, zonder haast, alsof ze het niet ijskoud had in haar leren jack. Ze

deed de voordeur open en ging naar binnen zonder zelfs maar een blik achterom te werpen.

Ze was mooi en sexy, en Webster vroeg zich af of hij erin zou slagen de rafelranden glad te strijken. Hoewel, misschien was het juist dat ruige waar hij op viel.

Ondanks het smeltende ijs in de achterbak wilde Webster nog niet naar huis. Dus hij reed de steile zandweg op naar de bergkam waar hij ooit een stuk grond hoopte te kopen om er een huis op te zetten. De wolken die langs de hemel joegen, schilderden stroken stralend licht op de hellingen in de diepte. In de verte kleurden de Green Mountains paars. Op een dag zou hij hier een huis bouwen met een groot raam dat uitkeek op die bergen. Wanneer hij niet aan het werk was, zou hij voor dat raam gaan zitten en naar buiten kijken. Het uitzicht zou geen seconde hetzelfde zijn; het licht deed de aarde en de bergen voortdurend veranderen. In dat huis zou hij zich vrij voelen, dacht Webster.

En voor het eerst sinds hij regelmatig naar deze plek kwam rijden, stelde Webster zich voor dat hij met een vrouw in dat huis woonde. Niet noodzakelijk Sheila. Een vrouw.